

KLEINE KOSMOLOGIE

Wanneer worden wij, eindeloos verzworven, terug naar de eigen gebieden gevoerd?

Eerste en laatste der nachten, blijf ons nabij! Zolang we u nog zien, is de hoop niet gestorven, smeult nog de wraak onder de as van het kampvuur, — *zijn wij er nog!*

Blijf schijnen, blijf schijnen!

Over ons, onze kindskinderen en die der hunne.

Bestendig dit ras dat al uitsterft.

Drijf de steden terug, doof de vuurwagens uit.

En schijn als enige in onze nieuwe, roodspreadende dageraad, Morgenster, Venus. . . .”

4. AARDE

Gaarne wil ik haar verlaten, om van verre toe te zien naar de oude Aarde! Niet omdat ik haar veracht, maar uit nieuwsgierigheid, om met één enkele blik te overschouwen: blauwe zeeën en landouwen, bergen, beken, bruggen, steppen, oceanen en oases. Al de plaatsen die ik, wijl het leven kort is, nimmermeer bereizen kan. Ik wilde werkelijk vliegen naar een verre ster. . . .

Maar, zo groot gij zijt, mijn Aarde, — ik ben uw gevangene, gekluisterd aan de loden kogel die gij zijt; een Prometheus, vastgeklonken aan uw wanden, wien de gier der eeuwigheidsbegeerte altijd aan de lever knaagt. Geen Herakles zal mij bevrijden! Aarde, ach, gij zijt mijn Tartarus, mijn graf.

Niettemin in stille sterrenachten zie ik soms, als van een wolk, hoe gij lauw en adem-dampend, een opalen zeepbel, drijft door eindeloze ruimten, doelloos, dolend naar een wet die wij, erkennend, niet begrijpen, naar een God die, u omhullend, immer vlucht. Dwaalkern van verlangen. . . .

Elders mogen betere wezens wonen, aetherlichte zielen, cherubim, gelukzaligen die niets meer wensen, — ik, wij hier, uw kinderen, Gaia-moeder, blijven bij uw schoot, waaruit wij voortgekomen zijn, waarin wij wederkeren. Is het niet genoeg, dat ge elk van ons een ster geeft in zijn borst? Onze kern zal niet vergaan, zolang 't verlangen wakker blijft.

5. MAAN

Trouweloze, koude, wispelturige, die enkel dichters en verliefden kunt bedriegen, — mij bekoort ge niet met uw gebold maar bleek gezicht. Te goed zie ik al de lepreuze vlekken, sporen van de vele malen dat gij, blonde, werd geschonden. Kwijnende, die mensen